

КЕЛИ ФЕЙВЪР ОБВЪРЗАНИ

Част 7 от „Правилата на милиардера“

Превод от английски: Silverkata, 2018

chitanka.info

Кълън Шарп иска да се ожени за мен.

Айви седеше в леглото до красивия, секси, мистериозен, но и объркващ, главен изпълнителен директор и се опитваше да разбере положението си.

Иска да се ожени за мен.

За мен.

Той иска мен.

Беше вълнуващо и в същото време загадъчно.

В един миг, обаче тя осъзна, че трябва да му каже. В края на краищата връзката им не приличаше на нормалните. И двамата едва се познаваха, а кратката им афера беше белязана от нещастия, обърканост и тайни.

Освен това, Кълън предлагаше този съюз не от любов, а просто поради стечение на обстоятелствата. Някак си той вярваше, че бракът ще намали заплахата, за която тя му беше казала.

Това беше просто още един типичен ход на Кълън Шарп.

Нямаше начин бракът между тях въобще да проработи и единствено щеше да разбие сърцето ѝ.

Така че отговорът ми трябва да бъде „Не“!

Кълън държеше ръката ѝ и я гледаше в очите в очакване, в слабо осветената спалня. Дори в сенките Айви можеше да види изражението, което беше смесица от щастие и вълнение.

За първи път, откакто връзката им започна, тя имаше някаква власт. Топката беше в нейното поле.

Айви отвори уста, за да каже „Не“, но някак си вместо това излезе „Да“. Премигна няколко пъти, а кожата ѝ се затопли, докато кръвта се втурна към лицето ѝ.

Току-що каза „Да“! Какво ти става? Не стигна ли до заключението, че трябваше да му кажеш „Не“?

— Сигурна ли си? — попита Кълън и сякаш той самият беше изненадан от отговора ѝ на импровизирано му предложение за брак.

— Нека да го направим — каза тя, а гласът ѝ звучеше уверено. Айви беше озадачена от несъответствието между това, което възнамеряваше да каже, и това, което всъщност излезе от устата ѝ.

Кълън се наведе и я целуна, и за момент устните му я накараха да забрави страховете и несигурността, които бяха в главата ѝ.

Току-що се съгласих да се омъжа на Кълън Шарп! Наистина съм си изгубила акъла! За Кълън Шарп, човека разследван от ФБР, който има повече скрити скелети в килера, отколкото в масов гроб.

Но докато я целуваше, тялото ѝ реагираше на устните му така, както винаги, и Айви знаеше защо в крайна сметка му беше казала „Да“. Истината беше, че се влюбваше в този мъж и не искаше да продължи напред без него.

След дългата целувка Кълън се отдръпна и плъзна ръка по бузата ѝ като леко погали кожата ѝ, докато я гледаше в очите.

Айви беше чувствителна.

Поглеждайки към бъдещия си съпруг, тя видя един великолепен мъж, за когото повечето жени биха убили. Той беше неоспоримо секси, горещ и интелигентен като никой друг, когото беше срещала.

Колкото и да я изкушаваше тялото му, истината беше, че неговият дух и ум бяха тези, които я завладяха.

Айви му се усмихна, а бузите ѝ се изчервиха още повече.

— Радвам се, че каза „Да“ — каза ѝ Кълън. — Това беше добро решение.

Айви се изсмя и се загледа за момент.

— Какво ще правим сега?

Ръката му се отдръпна от бузата ѝ и Кълън се изправи, като отиде до прозореца. Докато гледаше навън, слаба светлина осветяваше перфектните му черти.

— Това, което ще направим, е да се оженим възможно най-бързо.

— Значи след около шест месеца или...

Кълън се изсмя на предложенията ѝ и се обърна с лице към нея.

— Шест месеца? — Кълън се засмя и поклати глава. — Имах предвид след шест часа.

— Ти се шегуваш!

Стомахът ѝ се разбунтува и тя сложи ръка на корема си като се опита да се успокои.

Дишай, Айви. Просто дишай. Не се паникьосвай!

Кълън скръсти ръце.

— Не се шегувам ни най-малко.

— Шест часа? Не трябва ли поне да получим разрешително за брак?

— Ще отлетим за Лас Вегас през следващия час или пет — отговори ѝ Кълън от мястото, където стоеше близо до прозореца. — Можем да получим разрешително и бърза церемония там, и да се върнем тук за вечеря.

Айви се облегна на таблата на леглото. Гърлото ѝ изведнъж изсъхна.

— Това изглежда ужасно бързо, Кълън.

— Айви, целият смисъл на този женитба е да те защити. Трябва да е бързо или просто става безсмислено. Докато не се омъжиш за мен, не мога да ти кажа нищо и представляваш заплаха за всичко, което ми е скъпо.

Тя потръпна и му хвърли кос поглед.

— Не разбирам защо бракът ще промени всичко.

— Точно сега не знаеш никакви подробности за живота ми. Нямах никакви реални доказателства, които да могат да използват срещу мен — каза той. — Но ако ти кажа нещо, дори и случайно, или случайно видиш нещо...

— Какво ще видя? — попита тя вече седнала на леглото. — Направил ли си нещо незаконно или не?

Кълън се вгледа в нея.

— Не мога да ти отговоря на това — отвърна ѝ той категорично. — Не и докато не се оженим.

Айви отметна глава назад и изстена разочаровано.

— Разговорите с теб са влудяващи. Въртим се в един кръг отново и отново.

— А къде ще спрем, никой не знае — каза Кълън и ѝ се усмихна.

— Не виждам как мога да се омъжа за теб, след като не ми казваш нищо — каза тя.

— Точно така, Айви. — Кълън се приближи до леглото, седна близо до нея и взе двете ѝ ръце в своите. — Щом се оженим, ще може да се възползваме от правото, което ни осигурява брака.

— Какво е това?

— Това е закон, който защитава съпрузите да не дават уличаващи показания един срещу друг в гражданския или наказателния съд.

Айви не можеше да повярва на гениалността, или на лудостта, на която беше способен Кълън Шарп, а именно да мисли десет стъпки напред преди останалите.

— Значи веднъж като се оженим, ще можеш да ми кажеш, че си убил някого... — каза тя и се спря.

Кълън сви устни и погледна моментално надолу. Айви осъзна, че несъзнателно е извикала спомена за хирургическата злополука, и стисна ръцете му.

— Знаеш, че не това имах предвид.

Той кимна.

— Няма да ти кажа, че съм убиец — отвърна ѝ той и я погледна отново. — Аз може да съм много неща, но не и това.

— Веднъж като се оженим, няма да мога да свидетелствам срещу теб в съда.

Кълън поклати глава.

— Те не могат да те принудят да свидетелстваш срещу мен. Това предпазва и двамата ни от ФБР.

— Това няма как да стане, нали? — прошепна Айви.

— Трябва да съм убеден, че си на моя страна във всяко едно отношение — каза ѝ Кълън. — Няма да е някаква пародия, Айви. Ще бъде истински брак. Трябва да бъде истински.

Ръцете му толкова силно стиснаха нейните, че не можеше да ги измъкне от тях.

— А какво ще кажат хората? — попита тя, като се сети първо за майка си.

Кълън сви рамене.

— Не ме интересува какво ще кажат хората.

— Майка ми, семейството ти...

— Не става дума за тях. Това е за нас. — Кълън я гледаше внимателно. — Ако не искаш да го направим, просто кажи „Не“.

Айви въздъхна.

— Знаеш, че искам да бъда с теб.

— И това е единственият възможен начин, който ни позволява да бъдем заедно. Няма друг.

— Но... — започна Айви, но се спря.

— Но какво? — попита Кълън.

Ами любовта? Не трябва ли да сме влюбени, за да сключим брак? Как може един брак да е реален без тази връзка, без обвързването помежду ни да бъдете завинаги?

Айви не можеше да му зададе нито един от тези въпроси. По някакъв начин тя се страхуваше от отговора му. От една страна се боеше, че Кълън може да признае, че не е влюбен в нея и може никога да не бъде. От друга, би била също толкова ужасена, ако й признае, че я обича.

— Нищо — каза тя като разклати глава сякаш, за да прогони лошите помисли. — Няма да размишлявам повече. Вече взех своето решение.

Кълън й се усмихна лениво.

— Аз също.

* * *

На Айви ѝ беше трудно да заспи отново, за разлика от Кълън, който заспа след няколко минути. Чуваше го как диша спокойно, докато спеше по гръб, доволен и спокоен след последния разговор.

Междувременно тя се чувстваше нервна, кипяща от енергия, а мислите ѝ се състезаваха една с друга, опитвайки се да разбере какво точно се случва.

Брак?

Наистина ли ще се омъжиш за него?

Това ще е едно от най-лудите и глупави неща, които някой някога се е съгласявал да направи.

Знаеш, че ФБР е по петите му, а Кълън няма да ти каже защо, докато не се обвържеш законно с него, до края на живота си.

Айви се мятеше в леглото през останала част от нощта, а мислите ѝ се въртяха в кръг. Преосмисляше всичко, но не стигна до други изводи.

Кълън я привличаше толкова много по всякакъв възможен начин. Също така дълбоко я плашеше. Той беше мистерия, загадка и тя се страхуваше от това, което би могла да открие, когато най-накрая събере всички парчета от пъзела.

Едва когато зората пукна и лека светлина започна да минава през прозореца на спалнята, Айви усети, че очите ѝ се затварят, а тялото ѝ се отпуска и заспа неспокойно.

Сякаш само след секунди Кълън се опитваше да я събуди:

— Айви — прошепна той, като докосваше и разтърси леко рамото ѝ. — Айви.

Тя отвори очи и изстена тихо.

— Да?

— Време е да ставаш. Имаме полет, който трябва да хванем.

— Колко е часът?

— Почти седем — отвърна той като погледна часовника си.

Айви видя, че Кълън вече е изкъпан, обръснат, облечен в един от перфектните си костюми, с оформена коса и ухаещ на познатия ѝ парфюм.

Айви изпъшка и стана от леглото.

— Не спях много добре — промърмори тя като потърка очите си.

— Опитах се да те оставя да спиш, колкото се може по-дълго — каза ѝ Кълън. — Но вече трябва да тръгваме. Ще бъдеш ли готова след половин час?

Тя кимна.

— Нали няма да има проблем, ако си взема един бърз душ?

Кълън погледна отново часовника си и кимна.

— Бързичко обаче.

— Да, ще побързам — съгласи се тя и врътна очи.

Не е като да те притискат да си вземеш бързо душ и да хванеш пътя в сватбения ти ден.

Кълън се обърна към голямото огледало на отсрещната стена и започна да си оправя костюма, вратовръзката и ръкавелите.

— Днес е голям ден за нас — каза той, сякаш говореше за поредица важни бизнес срещи вместо за това, че ще станем съпруг и съпруга.

— Омаловажаваш нещата — отвърна Айви, докато се отправяше към банята.

Кълън се обърна и я сграбчи за китката, докато тя преминаваше покрай него и я придърпа към себе си.

— Кълън! — изпищя Айви.

Ръката му обхвана дупето ѝ със замах, докато тялото му се притискаше срещу нейното. Айви можеше да усети издутината му, която се опираше в нея, докато ноздрите му се разширяваха и навеждаше глава към бузата ѝ.

— Ще бъдеш моя по всеки един възможен начин. По всеки един!

Айви кимна, като усещаше как кожата ѝ се сгорещява. Ето защо не можеше да му устои. Тялото ѝ, умът ѝ, душата ѝ бяха привлечени от него по всеки възможен начин и тя искаше Кълън да я притежава.

Дори това да означава да унищожииш всичко в живота си, само за да го имаш?

Очевидно е така.

Устните му целуваха шията ѝ, докато едната му ръка я държеше здраво за китката, а другата стискаше задника ѝ, масажирайки го. Айви стенеше, а устните му я изгаряха като докосваха кожата ѝ. Зърната ѝ се втвърдиха.

— Сега върви — каза ѝ той и я пусна.

Айви се запъти към банята, объркана и разтреперана.

Малко по-късно тя влезе в невероятно голямата баня, покрита с мраморни плочки на стените и пода, и два душа, от които се изливаше постоянна гореща вода.

Продуктите на Кълън бяха навсякъде. Скъпият шампоан (марка, която никога преди не беше чувала), сапуни, дори и душ гелове, които бяха сложени там да се вземат, помиришат и изпробват.

Тя можеше да помирише неговия аромат и ѝ беше приятно, че той е бил тук само преди минути и е използвал точно тези неща.

Представи си да използваш тази баня и този душ — да не говорим и за леглото — отново и отново. Не само да използваш удобствата в този дом, а да принадлежиш към това място, защото ще живееш тук.

Айви можеше да го завари да се бръсне, докато тя се отправяше да си вземе душ или да си измие зъбите.

Освен ако Кълън не бе от онези хора, които не обичаха някой да използва банята, за да си измие зъбите, докато той се бръсне.

Разбира се, че ще е точно такъв тип, помисли си Айви. Какъв друг тип можеше да е Кълън? Той беше един от най-затворените хора, които някога беше срещала.

Ами парите, бизнеса му?

Дали бракът ѝ щеше да ѝ осигури достъп до тези неща? Не беше ли малко рисковано за него да се ожени за нея, без да я познава?

Докато миеше тялото си, Айви сбърчи чело. Нищо от това нямаше смисъл.

Кълън беше или криминален гений, или само милионер, или може би някаква комбинация от двете. Но каквото и да беше, Кълън Шарп нямаше да ѝ позволи да преобърне живота му с нагоре с краката. Трябваше да има план за нея и как точно тя би се вписала в живота му.

Просто искам да знам какъв е неговият план.

Просто искам да разбера дали бих могла да му се доверя поне малко.

Айви приключи с душа, излезе и се облече в нови, чисти дрехи. Носеше подчертаваща извивките ѝ пола, ботуши до коляното и къса, но сладка блуза. Нямаше време да си изсуши косата, така че я върза на

опашка и си сложи малко грим, преди да слезе долу, носейки чантите си.

Кълън я чакаше до входната врата като държеше голям куфар в ръката си.

— Наистина ли ще се върнем за вечеря? — попита тя. — Защото ако е така, не виждам смисъл да носим чанти.

— Никога нищо не се знае — усмихна ѝ се той и отвори вратата.

— Ами храната? — попита тя, докато напускаха къщата. — Стомахът ми малко се бунтува.

— Можем да хапнем в самолета — каза той като взе багажа ѝ, докато в другата си ръка държеше своя.

Лимузината беше отпред и шофьорът ѝ изтича, за да ги поздрави и усмихвайки се и кимайки на Айви, отнесе чантите им в багажника.

След малко вече се бяха качили в колата и караха към летището.

Един вестник беше оставен на седалката до Кълън, той го взе и започна да чете, докато се возеха. Айви скръсти ръце в скута си, гледайки през прозореца. Навън хората си проправяха път из града — ходеха разхождаха се, шофираха, отиваха нанякъде. Всеки си имаше история.

Но моята е по-възнуваща от повечето, помисли си тя. Айви осъзна, че всъщност преживява приключение за първи път от много дълго време.

Кълън обърна страница на вестника си и я погледна за миг.

— На какво се смееш? — любопитства той.

— Нищо — каза тя като се усмихваше до уши и сви рамене.

— Добре тогава — каза Кълън като поклати глава и се върна към четенето на вестника.

Айви не изпитваше нужда да му сподели. Разбира се, той беше част от приключението. Кълън беше най-важната част. Но в този момент тя искаше да запази собствените си мисли само за себе си.

Животът ми никога няма да бъде същия и мисля, че... може би ще ми хареса това.

А лимузината продължи да кара към крайната си цел.

* * *

Айви никога досега не се беше качвала на частен самолет, но ето че вече беше тук.

— Никога не съм пътувала в първа класа — промърмори тя на Кълън, докато се качваха на борда.

Кълън се засмя.

— Първа класа е като да се возиш в задната част на пикапа в сравнение с летенето със свой собствен самолет.

Две стюардеси ги поздравиха с усмивка и ги приветстваха на борда.

Кълън вече беше се здрависал с първия и втория пилот, които отидоха в пилотската кабина, за да се подготвят за излитане.

След малко Айви вече седеше на своята седалка до прозореца, която Кълън настояваше да заеме.

— Ще оцениш гледката — каза ѝ той, докато сядаше на мястото до пътеката.

Останалата част от самолета беше празна и имаше по-малко места, отколкото беше очаквала. Седалките бяха големи и луксозни, като кожени кресла за релаксация.

Двигателят на самолета започна да бучи и тръгнаха към пистата за излитане. Айви погледна през овалния прозорец към асфалта под гумите на самолета и пеперудите в стомаха ѝ запърхаха.

Не мога да повярвам, че седя в самолет точно до Кълън Шарп.

Не мога да повярвам, че иска да се ожени за мен.

Айви погледна към него и видя, че той я гледа с малка усмивка, изписана на красивите му розови устни.

— Наслаждаваш ли се на пътуването? — попита той като повдигна вежда.

Тя се усмихна и се обърна да съзерцава отново пистата.

— Доколкото мога, да — каза тя, докато самолетът се отделяше от земята. Стомахът ѝ се преобръщаше, докато носът на самолета се издигаше и усещането от този ъгъл не бе особено приятно.

Айви си пое дълбоко въздух, изкикоти се нервно и се извърна от прозореца, докато крилото на самолета се завъртя и усещането за

световъртеж я обхвана.

Кълън хвана ръката ѝ и я стисна.

— Просто маневрираме към Невада — каза той. — Това е съвсем нормално.

— Разбира се — каза тя, но по челото ѝ изби пот.

— В случай че се притесняваш — добави Кълън и отново се засмя.

Самолетът се стабилизира и след няколко турбуленции полетът стана спокоен.

Капитанът каза през интеркома, че сега пътуват на определената височина и времето изглеждаше прекрасно. Също така съобщи, че ще посочи всички интересни забележителности, докато летяха.

И тогава една от стюардесите се приближи с широка усмивка на лицето.

— Г-н Шарп, — каза тя като пърхаше с дългите си мигли, — бихте ли желали едно питие?

Кълън се обърна към Айви:

— Жадна ли си?

Тя сви рамене.

— Малко.

Той се усмихна и се обърна към стюардесата:

— Аз и моята годеница искаме мимоза, няколко мъфина с боровинки и плато с плодове.

За един кратък миг Айви видя, че стюардесата изглеждаше унила след изявлението на Кълън, че вече е ангажиран. И отново Айви остана зашеметена, когато чу, че е негова годеница.

Стюардесата хвърли поглед към ръцете на Кълън и Айви в търсене на годещите пръстени. На Айви ѝ се прииска да скрие голите си пръсти и се почувства неудобно.

Изражението на стюардесата беше загадъчно, но след това тя отново погледна към Кълън.

— Две мимози, мъфини с боровинки и две плата с плодове ще дойдат след малко — усмихвайки се каза жената, обърна се и тръгна по пътеката.

Айви въртеше кичур коса в пръстите си.

— Боже, това беше странно.

Кълън я погледна.

— Кое му беше странното?

— Тя се опитваше да види размера на камъка ми и после осъзна, че не нося годежен пръстен.

Той се засмя.

— Не бъди глупава.

— Не може просто да казваш, че сме сгодени по този начин. Неудобно ми е.

Кълън направи физиономия.

— Неудобно ти е, че си моя годеница?

— Очевидно не — отвърна Айви и осъзна, че като човек, който беше много затворен в себе си и интелигентен, Кълън не схващаше как мислят обикновените хора.

— Значи се чувстваш зле, понеже стюардесата не е видяла огромен диамантен пръстен? — каза той.

— Не ми трябва голям годежен пръстен — отвърна му Айви. — Но цялата тази ситуация е много странна и привличането на вниманието на хората към нея още повече подчертава този факт.

Кълън се почеса по брадичката.

— Ти си моя годеница — каза ѝ той, след като я съзерцава известно време. — Би било погрешно, ако не се отнасят с теб по подходящ начин.

Айви врътна очи и въздъхна отново.

— Виждам, че няма да спечеля този спор.

— Ти никога няма да спечелиш — каза Кълън с по-тих, но и с по-напрегнат глас. Сините му очи бяха ледени, студени, завладяващи. — Колкото повече се опитваш да спечелиш, толкова по-трудна ще стане играта за теб.

Айви почувства как бузите ѝ се изчервяват.

— Това обаче не е игра.

— Сигурна ли си в това? — попита я той като повдигна вежда.

— Не смятам, че решението за стъпване в брак е нещо, което трябва да бъде взето несериозно.

— Не е взето несериозно. — Кълън се наведе, а ръката му се плъзна по голото ѝ бедро. — Не приемам нищо що се отнася за теб за даденост. Но винаги получавам това, което искам, Айви. Винаги.

Тя се опита да махне ръката му, но тя беше тежка и напълно непоклатима. Тогава пристигна стюардесата, като им носеше

мимозите. Докато им подаваше питиетата им каза, че колегата ѝ скоро ще приключи с приготвянето на храната.

— Благодаря! — каза Айви, пое елегантната чаша, отпи от нея и промърмори одобрението си, докато хладката, пенлива течност с лекота се спускаше по гърлото ѝ. Вкусът и ароматът от цитрусови плодове беше съвършено пропорционална и тя едва успя да усети изгарянето от алкохола.

— Прекрасна е, нали? — попита Кълън.

Айви отпи още една глътка и кимна.

— Да, наистина.

— Вдигам наздравица за нас — каза Кълън като повдигна чашата си, — и за удоволствието от победата и екстаза от поражението!

Чукнаха чашите си и Айви забеляза, че отново е привлечена от него, въпреки желанието си да се бори срещу онова, в което Кълън се опитваше да превърне връзката им.

Всичко в него беше противоречие, осъзна тя. Едновременно е очарователен и студен. Грижите му за нея изглеждаха истински и дълбоки, но също така бяха и напълно егоистични и изискващи, докато играеше по неговите правила през цялото време. Айви смяташе, че Кълън нямаше да иска да се ожени за нея, ако наистина я обичаше, или най-малкото бе влюбен в нея.

Но той обяви връзката им за игра и имаше вероятност, оженвайки се за нея, това да му послужи за по-голяма цел, свързана с осуетяването на плановете на враговете му.

Как Айви можеше да разбере кое е реалното?

„Кой си в действителност?“, помисли си Айви, докато го наблюдаваше да отпива от мимозата си. Чертите на лицето му бяха толкова неясни, мислите му — толкова сложни, а емоциите му скрити за нея. Не очакваше Кълън някога да ѝ каже, а и тя не беше убедена, че той ще я допусне достатъчно близо до себе си, за да може тя да си състави мнение по въпроса.

Това, което Айви знаеше, беше, че седейки до него в самолета всичко е реално и вълнуващо, и че той е магнит за нея. Думите, гласът, дъхът, умът му — всичко това я привличаше към Кълън Шарп като мушица към пламък. И точно като мушица Айви беше склонна да направи всичко, за да достигне до пламъка, да бъде близо до него, да

лети възможно най-близо. Тя просто се надяваше, че няма да се изгори заради неприятностите, в които се беше забъркала.

* * *

След като самолетът кацна в Лас Вегас, Айви и Кълън излязоха и стъпиха на горещия асфалт, където ги чакаше лимузина. Стюардесата им донесе чантите, а шофьорът ги поздрави и натовари багажа.

— Накъде, сър? — попита шофьорът.

— Към длъжностното лице — отговори Кълън.

Айви усети, че дъхът ѝ спира и преглътна сухо. Влязоха в лимузината и потеглиха.

По пътя, Айви си напомняше, че все пак трябва да отидат до там, за да получат брачно свидетелство, ако наистина щяха да се женят. Но всичко се случваше толкова бързо.

Кълън пишеше по телефона си почти през целия път и Айви се опитваше да не мисли колко е нервна, докато наблюдаваше пейзажа от прозореца.

Малко след това пристигнаха в ритуалната зала — голяма сграда, която приличаше на нещо средно между затвор и западна хотел. Кълън хвана Айви за ръката и я поведе. Само след няколко минути те вече бяха в офиса на длъжностното лице и попълваха документите за свидетелството. Всичко това им отне около тридесет минути, в което имаше логика, тъй като бяха в Лас Вегас.

Някак цялата тази идея за прибързания брак ѝ се струваше все по-непривлекателна. Да, тя се беше съгласила, но усещането не беше правилното.

Къде бе романтиката?

Къде бе любовта?

Не се нуждаеше от голям диамант, но липсата на какъвто и да е пръстен означаваше, че всичко това е поредното импулсивно решение. Без пръстен, без рокля, без семейството и приятели, които да празнуват.

Айви беше унила и не можеше да го скрие. Когато излязоха от сградата, Кълън я хвана за ръката и я изгледа продължително.

— Изглеждаш наистина ужасно — каза ѝ той.

— Благодаря — каза тя с вцепенени устни.

— Аз си мислех, че го искаш — каза Кълън.

— Да, исках го — отвърна Айви.

Те се върнаха обратно в лимузината и Кълън инструктира шофьора да ги откара до място, за което тя не беше и чувала, но не ги и слушаше като цяло.

Единственото нещо, за което Айви можеше да мисли, беше, че всичко това е някак неправилно. Все повече и повече се чувстваше по този начин, сякаш Кълън беше поискал да се ожени за нея, само за да ѝ затвори устата, когато се появят проблемите с властите. Той не искаше Айви да говори с тях. Искаше да я контролира.

Това беше целта на този брак. Нищо повече.

Стомахът ѝ я сви и тя се почувства още по-депресирана. Айви поиска телефона си, за да се обади на майка си.

— Айви — каза Кълън като я извади от унеса ѝ.

— Да? — отвърна тя като срещна погледа му.

— Предполага се, че днес е хубав и щастлив ден.

— Знаем — каза му тя.

— Кажете ми какво те притеснява, за да мога да го оправя.

— Просто съм уморена — излъга тя, защото не желаше да говори повече по въпроса. Ако беше казала истината на Кълън, той щеше да я разбере погрешно. Така че просто се облегна назад на седалката, затвори очи, искайки това пътуване скоро да свърши. Искаше ѝ се всички тези откачени неща да приключат.

Когато лимузината спря отново, Айви отвори очи като очакваше да види някой евтин сватбен параклис. Тя даже се беше нагласила да слезе и да приключат с церемонията, за да не удължава болката си още повече.

Но те не бяха паркирали пред сватбен параклис. Бяха пред някакъв луксозен хотел, а пиколото и служителите бяха наобиколили колата и отваряха вратите, вземаха багажа.

— Мистър Шарп — каза един елегантен мъж, — толкова се радвам, че Вие и Вашата красива годеница сте решили да отседнете при нас по този специален повод.

Кълън погледна към Айви и все ръката ѝ с усмивка.

— Не сме и помисляли да отидем другаде.

— Апартаментът ви е готов, разбира се — каза мъжът като ги водеше към лобито, докато роякът от служителите мина пред тях, носейки багажа им.

— А другите неща, които обсъдихме? — попита Кълън.

— За всичко сме се погрижили, сър — отвърна мъжът като се наведе леко глава.

Кълън му благодари и му даде няколко сгънати банкноти. Докато го правеше, на Айви ѝ се стори, че видя нещо да преминава от ръката на мъжа към тази на Кълън, но не можеше да бъде сигурна в това. Всичко стана толкова бързо.

Мъжът благодари многократно на Кълън и каза, че ще провери всичко, след като се настанят в стаята, само за да се увери, че ще останат удовлетворени.

Те се качиха на асансьора с двама от служителите, така че Айви запази за себе си въпросите си. И без това вече беше достатъчно объркана.

Вратите се отвориха на последния етаж и те се отправиха към най-близката стая, като Кълън отвори вратата.

Вратата водеше към луксозна стая, която на практика разбуждаше въображението. Стаята беше пълна с красиви мебели, с множество прозорци, през които се виждаше зашеметяваща гледка към Лас Вегас.

Служителите оставиха чантите им, а по-високият от тях каза:

— Сър, вече сме ви подготвили охладени напитки и плодове. Разнообразни сладкиши и сандвичи като комплимент от нас, в случай че Вие и Вашата прекрасна годеница сте огладнели след пътуването.

— Прекрасно — каза Кълън, след което даде на всеки един от тях по една петдесетдоларова банкнота.

Двамата служители излязоха като затвориха вратата след себе си.

Айви все още не беше видяла цялата стая, тъй като имаше още зад ъгъла, и докато отиваше към останала част, тя видя една маса в близост до прозореца с най-добрата гледка и до нея вече споменатата сервизна масичка. Освен това имаше и много столове, два дивана, голям телевизор с плосък екран и дори билиардна маса до далечната стена.

— Кълън, — ахна тя, — тази стая е...

— Подходяща за кралица — завърши изречението Кълън, сграбчи я за през кръста и я погледна в очите. — Наистина ли си мислеше, че нямаше да намеря начин да се отнеса с теб по начина, по който трябва да се държа с теб в сватбения ни ден?

— Не знам какво си мислех — каза тя и Кълън я целуна нежно по устните, а тялото ѝ се разтопи при досега с неговото, както винаги.

Кълън спря да я целува твърде рано според нея и взе нежно ръката ѝ в своята.

— Ела — каза той, вървейки към спалнята. Преди да отворят вратата, той отново се обърна с лице към нея. — Искам да разбереш, че вземам всичко това на сериозно — каза Кълън, като хвана бравата и я отвори.

Айви влезе вътре и челюстта ѝ увисна като видя пищните мебели, огромното легло, великолепните прозорци, през които проникваше светлината.

Но най-шокиращото беше това, което беше на леглото. Лежеше там, сякаш я очакваше — една дълга бяла рокля.

— Кълън — проплака тя като се приближи и прекара длан по роклята.

— Давай, пробвай я — каза ѝ той.

Айви се обърна и го погледна.

— Но как?

— Имам си мои начини. Не забравяй, че приятелката ми имаше възможност да ти вземе мерките в магазина си. И когато искам само най-добро за моята булка, тя ще го получи.

Това очевидно беше една много шикозна и скъпа сватбена рокля, най-вероятно създадена от някой дизайнер. Айви почти се страхуваше да попита, но видя една малка картичка, която беше прикрепена към рамото и когато я откачи и отвори, вътре прочете следното:

Скъпа Айви,

Никога не сме се срещали, но ако Кълън Шарп е готов да обвърже живота си с теб, то тогава трябва да си една невероятна жена. Надявам се двамата да сте много щастливи заедно и считай тази рокля за моя подарък за вас.

С най-добри пожелания:

Дела Верадона

Айви ахна отново. Дела Верадона беше една от най-известните дизайнери, която беше завзела модния свят като ураган. Верадона

имаше своя собствена линия дрехи, които Айви беше виждала, но никога не бе можела да си позволи нещо толкова скъпо и елегантно. А сега получаваше парче висша мода собственоръчно направено от Дела.

За да получи всичко това в рамките на няколко часа, откакто решиха да се оженят предишната вечер, беше абсурдно трудно. Почти невъзможно. Но все пак отново тя реши, че нищо не може да се опре на Кълън Шарп.

— Това е невероятно! — каза Айви като се завъртя с роклята, която придържаше здраво към гърдите си. — Обожавам я!

Кълън я наблюдаваше с доволен израз на лицето. Изведнъж той падна на едно коляно, извади малка черна кутия, която отвори и вдигна нависоко.

Айви шокирано се отдръпна назад, а краката ѝ удариха рамката на леглото, след което падна тежко на матрака. Очите ѝ бяха толкова широко отворени, че дори не можеше да мигне.

— Айви Спелман — каза той, — ще ми окажеш ли голямата чест да станеш моя жена? Ще се омъжиш ли за мен?

Тя се втренчи в огромния, бляскав диамантен пръстен, който беше в кутията, която Кълън държеше.

— Разбира се, че да! — отговори тя, кимайки, а сълзите ѝ се стичаха от очите.

Кълън взе пръстена от кутията и с лекота го постави на пръста ѝ. Айви не можеше да свали очи от него. Знаеше, че струва цяло състояние, но не това я остави безмълвна. Просто Кълън успя да я изненада още веднъж. Беше започнала да си мисли, че бракът им е съвкупност от напразни политически маневри. Сега обаче се чувстваше, че е грешала относно мотивите на Кълън. Това наистина беше романтично и красиво, а тя беше поразена от неговата щедрост и доброта.

— Обожавам го! — прошепна тя, като изучаваше пръстена, преди да погледне към Кълън, който се изправи на крака и се наведе, за да я целуне.

Тя се разтапяше, а сърцето ѝ биеше лудо в гърдите ѝ.

— Искаш ли да пробваш роклята си? — попита я той.

Айви кимна.

— Колко време имаме до церемонията? — го попита тя.

Кълън погледна часовника си.

— Не много — каза той, — но има достатъчно време, за да я пробваш — усмихна ѝ се той.

— Не може да ме виждаш с роклята преди сватбата — каза му тя.

— Добре — засмя се той и провери телефона си. — В действителност трябва да се видя с някого, за да уточня някои неща, така че ще отида, за да се погрижа за тях.

— Какви неща? — каза тя.

— Остави ме сам да се тревожа за тях — каза Кълън. — Ще се върна след час.

— Къде отиваш? — изнервено попита тя. — Ами ако ми потрябваш?

— Ще оставя телефона си при теб, за да можеш да звъниш оттук. Но няма да ти потрябвам, Айви. Ще се върна след нула време. Най-вероятно все още ще се огледаш в огледалото с роклята си, когато се върна.

Тя кимна, а Кълън погали бузата ѝ, след което напусна стаята.

Малко по-късно, Айви чу вратата на хотелската стая да се отваря и затваря. Тя се отпусна на леглото и изписка, докато гледеше тавана. Усмивката ѝ беше до ушите, а сълзите от радост бяха в ъгълчетата на очите ѝ. Кълън ѝ се беше показал съвсем нова светлина: в края на краищата беше романтик и искаше да я направи щастлива.

Айви все още държеше сватбената си рокля към гърдите си като усещаше меката коприна и се възхищаваше на бляскавия диамантен пръстен, който Кълън някак си е успял да ѝ купи в този кратък период. Той си беше изобретателен.

Айви се засмя малко на цялото това безумие, след което скочи от леглото и се отърва от дрехите си. После успя с цената на доста усилия да влезе в роклята. Може би щеше да е хубаво да има няколко шаферки, които да ѝ помогнат, но в крайна сметка успя да се справи. Всъщност ѝ пасваше перфектно.

— Удивителна е — каза си Айви, докато се гледеше пред огледалото. Все едно се беше трансформирала в принцеса. Лицето и очите ѝ сияеха.

Роклята подчертаваше най-доброто от фигурата ѝ и сякаш напълно естествено скриваше проблемните области. Очите ѝ се напълниха със сълзи, които тя избърса и си каза да спре да се държи

като бебе. Все пак щеше да се омъжва. Имаше защо да е емоционална, развълнувана и напълно завладяна от случващото се.

Айви се завъртя, за да се огледа отвсякъде. В този момент се чу звънене на вратата.

Тя се намръщи. Имаше ли изобщо звънец в стаята? Най-вероятно да, помисли си тя. Беше по-скоро апартамент, отколкото стая.

Айви мислеше да го игнорира, но отново се позвъня и някой почука на вратата.

— Рум сервиз!

О! Айви знаеше, че нямаше достатъчно време да се преоблече, преди да отвори, така че хвана роклята си, за да не се плъзга по килима и забърза към вратата, за да я отвори.

Не беше рум сервизът и в момента, в който го осъзна, Айви не можеше да повярва колко глупава е била.

Лукас и още един мъж, който не беше срещала досега, минаха покрай нея и влязоха, след което другият затвори вратата и застана пред нея, за да блокира бягството ѝ.

Айви възнамеряваше да се разкреци, а Лукас се ухили.

— Давай, разкреци се. Ние сме шибаното ФБР!

Това ѝ даде време да огледа по-възрастния мъж до вратата. Той беше с посивели коси и слабо лице, облечен в черен костюм и не я отразяваше, камо ли да ѝ каже нещо.

— Какво правите тук? — каза Айви, опитвайки се да не показва страха си.

Лукас отиде до нея.

— Хубави дрешки — каза той. — Никога не съм отсядал на подобно място. По-скоро отсядам в хотелите от веригата Хилидей Ин.

Айви погледна нервно още веднъж към по-възрастния мъж, след което последва Лукас.

— Нямам никаква информация за вас — каза тя. — Ако това е причината да сте тук.

Лукас се обърна и я погледна. Той също носеше черен костюм и се виждаше вече леко набола брада, което го правеше да изглежда по-възрастен, отколкото тя си мислеше, когато се срещнаха за първи път.

— Не ме прави на глупак! — каза той, а очите му се впиха в нейните, а усмивката му изчезна.

— Лукас, за какво говориш?

Той посочи към роклята ѝ.

— Знаем какво сте намислили да направите и това няма да стане. Опитвайте се да ожените, за да можеш да се възползваш от правото, което ти осигурява брака.

Айви преглътна и сложи ръка на корема си, в опит да запази нормалното си дишане. Зад нея се чу дълбок глас.

— Ще бъдете за пример, мадам.

Тя изпищя, изненадана от това, колко близо чу това. Обръщайки се, тя видя другия мъж, който някак си беше успял да се промъкне за нея, докато е разговаряла с Лукас.

— Изплаши ме — каза тя.

— Това беше целта — каза отблизо Лукас.

Тя се завъртя и го видя да обикаля стаята и разглежда неща, като си навираше носа навсякъде.

— Защо ми причинявате това? — каза тя, а тялото ѝ беше вцепенено и едва се държеше.

Искаше ѝ се Кълън да не беше напускал стаята. Беше я оставил сама. Искаше ѝ се да го беше умолявала да не отива никъде или поне да я беше взел със себе си.

Лукас вдигна и разгледа едно малко преспание.

— Опитвам се да ти помогна — каза той.

— Плашиш ме. Това не ми прилича на помощ, а по-скоро като заплаха.

Мъжът със слабото лице проговори:

— Когато си в ролята на престъпник, полицията изглежда като злодей.

— Аз не съм престъпник.

— Сигурна ли си? — попита Лукас, като остави преспанието и отново тръгна към нея.

— Не съм направила нищо лошо. И ако имате нещо срещу Кълън, нямаше да ме притеснявате.

Другият мъж просто я гледаше недоверчиво. Лукас се приближи, а изражението му показваше едва прикрито презрение.

— Ще нагазиш в опасни води, а ние ще се опитаме да ти пазим гърба. Но все още в обърканите ти мисли, ние сме врага — поклати глава той и се засмя.

— Това някак е тъжно — каза другият мъж.

— Кажете ми какво искате от мен — каза Айви и стисна юмруци. Лукас я погледна.

— Ти няма да се омъжиш за Кълън Шарп — каза ѝ той. — Казвам ти, Айви, че ако го направиш, скоро ще отидеш заедно с него в затвора.

— Какво е направил? Просто ми кажете — каза тя и зачака отговора на въпроса си.

Лукас поклати глава.

— Ще ти кажа, но после ще отидеш да му кажеш и на него. Предпочитам да се почуди още малко. Харесва ми да го гледам как се лута като мишка в лабиринт.

— Ти си мишката! — каза Айви.

— Моля?! — каза Лукас, повишавайки глас.

Айви прочисти гърлото си.

— Чу ме, Лукас!

Недоумяването му се стопи от само себе си в мазна усмивка.

— Той не е добър човек, Айви. Разследваме го с причина. Аз съм в контраразузнавателния отдел. Знаеш ли какво е измяна?

Тя поклати глава.

— Донякъде, но...

Другият мъж се изсмя на глас.

— Тя не знае значението на думата, но е готова да влезе в затвора за извършването ѝ.

— Погледни ме — каза Лукас като небрежно побутна една от скъпите лампи, докато я подминаваше, и тя падна, разбивайки се на парчета.

Другият мъж се наведе и дъхът му, с аромат на кафе, я блъсна в лицето, докато ѝ говореше.

— Може и да си достатъчно глупава, за да се омъжиш за този престъпник — каза той, — но не си мисли, че е избрал точно теб именно поради тази причина, малката.

Ръката на Айви се стрелна към лицето ѝ, сякаш за да се предпази от присъствието им, но това не беше необходимо. Те напускаха стаята.

Щом чу вратата да се отваря и затваря след това с трясък, Айви се свлече на колене и заплака.

* * *

Когато Кълън се върна в стаята, Айви вече беше съблякла роклята си и беше събрала счупените парчета от лампата, които изхвърли в кошчето за боклук, до богато украсеното бюро.

Кълън влезе в стаята с усмивка на лицето.

— Липсвах ли ти? — попита я той, но усмивката му изчезна щом видя изражението на лицето ѝ.

— Кълън... — започна тя, но гърлото я стегна и не можа да продължи.

Той се втурна към мястото, където тя седеше, и я взе в обятията си.

— Каж ми какво се е случило.

И тя го направи — описа всичко, което се случи, след като отвори вратата и през нея минаха двамата агенти. Когато свърши, Кълън отиде да провери кошчето, където видя остатъците от лампата.

— Значи така действат — каза той и поклати глава. — Те са отчаяни, Айви. Няма нищо и осъзнават това.

Тя кимна като държеше ръцете си скръстени на гърдите и трепереше.

— Но някак те знаеха, че сме във Вегас, Кълън! Дори знаеха, в коя стая сме! Следили са ни!

Кълън отиде до прозореца и погледна навън, все едно можеше да ги види на улицата, освен това и стаята им беше на високо. Хората долу изглеждаха като мравки.

— Те се опитват да те сплашат, защото така действат. Това е добре позната тактика — да преследват някого, когато могат да манипулират и контролират.

Айви го погледна.

— Това казаха и те за теб.

Очите му станаха мразовити, когато отправи поглед към нея.

— Вярваш ли им?

— Не знам — прошепна тя, — но не знам и какво да мисля. Те споменаха измяна, Кълън. Това не означава ли, че си извършил престъпление срещу Съединените щати?

— Знаеш, че нищо не мога да ти кажа — отвърна той. — Не и докато не се оженим.

Айви прекара пръсти през косата си и затвори очи.

— Не мога повече така. Под голямо напрежение съм.

Кълън не продума доста дълго време. Въздъхна дълбоко и каза тихо:

— Айви...

Тя отвори очи и го видя да стои и да я гледа. Върху лицето му не се четеше никаква емоция.

— Съжалявам, че не съм по-силна.

— Ще ти кажа нещо — каза Кълън и след това сякаш осъзна къде се намират, хвана я за ръката и я придърпа към банята.

— Какво правиш? — попита тя.

— Не знам дали стаята не се послушва — отвърна той, след което я въведе в голямата баня и пушна водата от душа и мивката.

Докато водата течеше, Кълън, държейки все още ръцете на Айви, се наведе и прошепна в ухото ѝ:

— Поемам голям риск като ти казвам това преди сватбата.

Айви кимна.

— Разбирам.

— Не, не разбираш, но може би скоро ще го направиш — продължи той, като усещаше топлия му дъх до ухото си и как устните му докосваха кожата ѝ.

— Слушам — отвърна тя.

— Прикривам баща си — каза Кълън. — Историята ни е дълга и изключително заплетена. Но тъй като все пак ми е баща, аз му дължа лоялност. Няма да го предам на властите. Няма да разкрия местонахождението му пред ФБР и ЦРУ, нито на който и да е било друг, който иска да му навреди.

— Но защо изобщо те са по петите му? — попита го тя.

Кълън спря да говори и се огледа, все едно някой можеше да бъде при тях в банята. После отново допря устни до ухото ѝ, а дъхът му я смрази. Студът се разли из тялото ѝ.

— Баща ми търгува с тайни — каза той като понижи глас.

Баща му търгува с тайни. Също като сина си, помисли си Айви, но си замълча.

Кълън продължи:

— Баща ми не е лош човек и не е навредил на страната ни. Но всички виждат точно обратното.

Айви се отдръпна и го погледна в очите.

— Очевидно не — каза тя. — И мнението ти не е толкова важно за ФБР.

Кълън се засмя леко.

— Може би не.

Айви въздъхна.

— Все още не си ми казал обаче, в какво точно е обвинен.

— Дори и да ти кажа, че знам защо ме разследват, осъзнавам, че това може да се обърне срещу мен.

Айви кимна и задъвка долната си устна. Толкова неща все още не бяха известни. Имаше въпроси за баща му, въпроси за поведението на Кълън, дори и такива за работата му като хирург. Кълън Шарп имаше много врагове за някого, който се смяташе за невинен. Но и той никога не е твърдял, че е абсолютно невинен. Никога нямаше да получи отговори на всичките си въпроси. Тя се почувства изгубена и уплашена от отговорността за решението си.

Айви го погледна в очите и не можеше да не се усмихне.

— Все още искам да се омъжа за теб — каза тя. — Обожавам роклята си и ако не се оженим, ще пропусна възможността да я понося.

Кълън се засмя и Айви можеше да се закълне, че наистина беше доволен от отговора ѝ. Може би дори облекчен.

— Няма по-добро време от сегашното за това.

* * *

Сватбената церемония се проведе на красива гондола в едно прекрасно езеро. Айви не можеше да повярва на очите си, че Кълън е успял да организира това, което обикновено щеше да отнеме месеци.

Церемонията беше кратка и сладка, на която присъстваха само те двамата, длъжностното лице и двама свидетели, които бяха дошли, за да може всичко да е законно.

Кълън и Айви се гледаха един друг, докато стояха в клатещата се гондола, а служителят провеждаше ритуала. Всичко беше толкова сюрреалистично, че Айви не успяваше да проследи всичко, което се случваше. Сякаш мозъкът ѝ беше две крачки след това, което правеше тялото ѝ.

И изведнъж моментът на истината настъпи, принуждавайки мислите ѝ да я доведат в настоящето, а усещането беше все едно я заля кофа със студена вода.

— Ще вземете ли този мъж за ваш законен съпруг? — попита я длъжностното лице.

Айви преглътна. Това беше. Нямаше накъде повече да увърта. Трябваше да даде своя отговор. Тя се вгледа в сините очи на Кълън и се почуди какво си мисли той. След това ѝ се усмихна, а очите му бяха влажни.

Защо ли си мисля, че той наистина се вълнува, почуди се Айви. Осъзнаването на този факт даде сила на гласа ѝ.

— Да! — отговори тя, а сърцето ѝ подскочи в гърдите.

След това служебното лице прочете обета на съпруга и попита Кълън:

— Вземате ли тази жена за ваша законна съпруга?

Кълън не се поколеба дори за миг.

— Определено да! — отвърна той и погледна Айви с усмивка. Сините му очи блестяха и тя му се усмихна в отговор.

След обявяването им за съпруг и съпруга, дойде ред на целувката.

О, целувката! Целувай ме винаги по този начин, пожела си тя.

Устните му никога не са я разочаровали и случаят беше точно такъв. Докато силните му ръце я обгръщаха, Айви усещаше движението на гондолата върху малките вълни и изгуби съзнание. Тя наистина припадна. След това беше като зашеметена и разочарована от факта, че наистина ѝ се беше случило това.

Сега вече съм омъжена жена. И всичко, което се случи, беше като във вихрушка.

Това беше думата, която най-добре описваше последните няколко часа.

Вихрушка.

Айви погледна към ръката си, видя годежния пръстен и венчалната халка и осъзна, че наистина го е направила.

— Аз съм омъжена — каза тя високо и Кълън се засмя, както и служебното лице.

— Точно така, млада госпожо — каза служебното лице.

Вятърът разроши косата ѝ и облаците бързо се движеха в небето. Гондолата се носеше по кристалночистата вода на езерото, а служебното лице и двамата свидетели отидоха в предната част, за да дадат на младоженците малко усамотение.

Кълън седна и държеше ръцете на Айви. Бяха само те двамата и тя реши, че никога досега не е била по-щастлива и свободна през целия си живот.

Така трябваше и да е, реши тя.

Кълън изглеждаше красив и елегантен в смокинга си, а Айви обожаваше роклята си повече отколкото смяташе, че може.

Гледайки към водата, Кълън си пое дълбоко въздух и го издиша. Раменете му се отпуснаха и той се засмя. Нещо в израза на лицето му подсказваше, че му е по-леко, по-лесно.

— Направи ме изключително щастлив днес — каза ѝ той, като имаше изненадващо много емоции изписани на лицето му.

Айви си припомни церемонията. Тя беше кратка и семпла, но тя не искаше да промени с нищо този факт.

Кълън Шарп беше мъжът, с когото искаше да прекара живота си. Искаше да разкрие тайните му, същината на личността му и да го обича въпреки недостатъците му. Той беше красива поредица от тунели и пещери със спокойни блестящи води, които можеше да изследва години наред. Но водата беше дълбока и имаше

изключително тъмни места, където можеше да се изгубиш и удавиш. Щеше да ѝ отнеме цял един живот, за да научи всичко, което имаше вътре, и Айви осъзнаваше този факт. Тя прие Кълън такъв, какъвто е, въпреки страха и опасността.

Но дали той чувства същото към мен?

Айви не беше сигурна в това. Понякога тя чувстваше, че я обича като по време на сватбената церемония. Но когато мислеше за хората, които го обвиняваха, не беше вече толкова сигурна в това. Може би всичко това са машинации, тактики, игра за победа във всяка война, в която съпругът ѝ участваше. А тя знаеше много за тях.

— Прекалено много мислиш — каза Кълън, докато вятърът разроши черната му коса.

Айви се засмя.

— Ще се опитам да го правя по-малко, благодаря.

— Добра идея — каза той. — Днес е ден за живеене.

Погали бузата ѝ и се наведе, за да я дари с още една целувка. Когато устните ѝ се срещнаха с неговите, тя осъзна това.

Тъй като времето на гондолата им беше на свършване, те бяха посрещнати на брега на езерото от тяхната лимузина, която ги откара в казино „Икарус“.

Следващата неочаквана изненада беше, когато пристигнаха и бяха посрещнати от голям чернокож костюмиран мъж на име Денис Чарлс. Той каза, че е старши изпълнителен директор на казиното и че двамата с Кълън се познават от предишни събития. Денис ги въведе във VIP зоната, където бяха частните игрални маси, и ги настаниха там.

Служителите от казиното сервираха на Айви и Кълън шампанско и застанаха зад тях, когато двамата седнаха на масата за блекджек.

— Играла ли си някога? — попита я той и я дари с палав кос поглед.

— Да, но не наистина — отвърна тя нервно.

Кълън се засмя.

— Тогава това е чудесен начин да се научиш — каза той и се обърна към домакина. — Готови ли са документите?

Домакинът кимна и извади един лист хартия.

— Само се нуждаем от подписа Ви, г-н Шарп.

Кълън подписа, след което домакинът извика дилъра.

— Обменени са сто хиляди — каза той.

Айви се опита да не показва шока на лицето си, но жената-дилър я забеляза и потисна усмивката си.

— Правилно ли чух? — прошепна Айви.

Кълън се разсмя.

— Минимумът на залагане е петстотин долара — отвърна той, докато дилърът преброяваше купчинката чипове и ги плъзгаше към него, след което вдигна ръце и се обърна към домакина.

— Готово — кимна домакинът и отстъпи крачка назад с ръце зад гърба. Гледаше ги, а очите му не мигваха и беше много бдителен.

Айви вдигна чашата си с шампанско и отпи, но ръката ѝ трепереше. Междувременно Кълън хвърли куп чипове в залог, преди да се обърне към нея.

— Сега е твой ред да заложеш — каза ѝ той.

— Аз само ще гледам — отвърна тя.

Погледът му потъмня.

— Това би било много лошо решение — каза ѝ тихо Кълън.

Стомахът и се сви, но тя взе няколко чипа и ги сложи в очертанятията на бокса. Купчинката беше наполовина на тази на съпруга ѝ.

Дилърът бързо раздаде картите. Кълън ѝ помогна да научи правилата на играта, също така кога да качи или да не вдига залога, кога да раздели или удвои. Всички правила и стратегии се блъскаха в главата ѝ, докато продължаваше да пие шампанското си и количеството долари да я главозамайват.

За кратко време купчината им с чипове свърши почти напълно, а Кълън беше прекалено въодушевен и подписа още един документ за още сто хиляди долара. Въобще не изглеждаше разстроен, че е изгубил толкова пари за толкова кратко време.

Това са нашите пари, които губим, или са само неговите? Би било иронично, ако стана богата, само за да съм разорена на следващия ден, защото аз и съпругът ми заложихме всичко на блекджек в първата ни брачна нощ.

Но съвсем скоро след появата на новите чипове, двамата с Кълън започнаха да печелят ръка след ръка. И когато той реши, че са играли достатъчно, вече бяха си върнали всичко загубено.

— Колко спечелихме? — попита го тя тихичко, докато той даваше хиляда долара бакшиш на дилъра и каза на домакина да му изплати сумата.

— Не много — Кълън сви рамене. — Мисля, че някъде около седемдесет и пет хиляди.

Айви го изгледа втрещено.

— Това са много пари за мястото, от където идвам.

Кълън се усмихна.

— Нещата се променят.

Двамата отидоха до престижния ресторант на казиното, спечелил много награди, а към тях се отнасяха като кралски особи. Сервитьорите носеха чиния след чиния вкусна храна, вино, десерти, докато Айви и Кълън не решиха да си тръгнат от там.

Лимузината ги отведе обратно в хотела, а Айви се беше облегнала на рамото му и въздъхна от удоволствие.

— Всичко лошо е хиляди мили от тук — каза тя.

Кълън сложи ръка върху бедрото ѝ и я погали нежно.

— Това е така, защото е истина. Няма да позволя на никого да те нарани отново. Ще бъдеш защитена.

Тя се усмихна и затвори очи.

— Ние сме женени, Кълън. Женени.

Той се засмя.

— Да, Айви, наистина сме женени.

— Мислил ли си, че някога ще се ожениш?

Кълън не отговори дълго време.

— Уморена си — каза, без да отговаря на въпроса ѝ.

— Пияна съм — отвърна тя, притискайки се към рамото му.

— Почти сме в хотела. Може скоро да легнеш да поспиш.

— Не искам да спя. Искам да съм будна.

— Сигурен съм в това.

Кълън погали крака ѝ и целуна върха на главата ѝ.

* * *

Когато се върнаха в стаята, Айви се преоблече в малка тениска за спане. Кълън се изми в банята, а тя се покатери на мекото топло легло и се отпусна. Беше наистина един дълъг ден, изпълнен с много възходи и падения, но в края на краищата не съжаляваше.

От леглото тя можеше да види красивата гледка, която се разкриваше от прозореца — безбройни блещукащи светлинки на Лас Вегас. Всичко с Кълън беше красиво, помисли си тя. Но наистина това беше един различен свят. Той имаше достъп до толкова много неща, които бяха недостъпни за повече хора. Но всички тези красиви неща костваха прекалено голяма цена.

Вратата на банята се отвори, а от там излезе Кълън, който носеше тясна бяла тениска и бели боксерки. Изглеждаше здрав, силен и чист. Тялото му беше пропорционално, мускулесто и тя отново се възхити на съвършенството му.

Много елегантно Кълън се придвижи през стаята и се плъзна до нея в леглото.

— Будна ли си?

Айви кимна.

— Да.

— Как се чувстваш като госпожа Шарп?

Айви поклати глава и се засмя.

— Нереално.

— Но е реално. — Кълън протегна ръка и я погали по бузата. — Знаеш това.

— Разбира се.

— И това означава, че имаш определени отговорности. Не е само ядене на добра храна, пиене на хубаво вино и возене в лимузина. — Тонът му се промени.

Айви скочи на леглото и изведнъж се почувства много будна.

— Нещо не е наред ли?

Кълън я гледаше в тъмното. Айви можеше да види бялата част от очите му и контурите на лицето, но не можеше да различи изражението му на лицето.

— Сега вече след като сме женени, трябва да знаеш какъв риск си поела. Най-накрая мога да ти кажа.

Стомахът ѝ се сви.

— О, Боже. Това няма да е никак добре, нали?

— Казах ти, че баща ми не е терорист или нищо от този сорт. Но правителството вижда нещата различно.

Айви простена.

— Наистина ли трябва да водим този разговор тук? Не си ли притеснен, че стаята може да се подслушва?

— О, поисках да прегледат стаята, докато се женихме — отвърна той така сякаш казваше колко са пухкави възглавниците.

Айви се засмя и завъртя очи.

— Колко успокояващо.

— Както казах, баща ми не е терорист...

— Защо имам усещането, че колкото повече го повтаряш, толкова повече чувствам, че може би е такъв?

— Предполагам, че всичко зависи от определението ти за терорист.

— Това не звучи никак добре, Кълън.

Кълън си пое дълбоко дъх и започна отначало като гласът му беше овладян.

— Баща ми е принципен човек и смята, че правителството прекалено много е навлязло в личния ни живот. И именно заради това си виждане действаше по начин, по който е малко вероятно да е в безопасност отново.

— Как е действал? Какво е направил? — попита Айви.

— Той създаде портал из тъмните пространства на интернет, които позволява на информаторите да споделят тайните на американското правителство.

Айви поклати глава.

— Не съм сигурна, че разбирам какво ми казваш.

— Не е необходимо да схващаш — отвърна ѝ Кълън. — Детайлите са много заплетени, но най-важното е, че правителството на САЩ не обича хората, които разкриват тайните и злоупотребата им с власт. А точно на това се е отдал баща ми.

Айви мисли дълго.

— Затова ли ФБР търси баща ти?

— Той е в списъка за най-издирвани престъпници на Интерпол и ФБР. Много, ама много страни са застрашени от усилията на баща ми да даде на хората безплатен достъп до тази информация. Затова е винаги е на път.

— Но ти знаеш къде е.

— Имам груба идея къде е, но много често се мести.

Айви бавно си пое дъх.

— Кълън, баща ти май е опасен човек.

Той хвана ръката ѝ.

— Баща ми не е жесток човек — поне не и за по-голямата част от населението.

— Не и за по-голямата част? Какво ще рече това?

— Не искам да навлизам в подробности за *всичко това* — каза Кълън. — Въпросът е, че го подкрепям да прави това, въпреки че не съм се присъединил към кръстоносния му поход. А дори да не съм съгласен с него, той е мой баща и аз няма да го предам.

Айви кимна.

— Но ФБР не харесва това, че го прикриваш.

— Не — каза Кълън. — А сега, след като сме законно женени, няма да харесват и теб.

Още една тръпка премина по дължината на целия ѝ гръбнак.

— Ще дам най-доброто от себе си и ще се опитам да съм силна — каза му тя. — Но всичко е ново за мен.

— Знам — отвърна той. — И се справяш чудесно. Беше толкова откровена с мен като ми разказа всичко. Нищо не премълча.

В момента, в който каза тези думи, докато я гледаше в очите, Айви изпита чувство за вина. Сведе очи, а челюстта ѝ се стегна.

— Ами, това не е много вярно.

Кълън издърпа ръката си.

— Какво искаш да кажеш с това?

Тя го погледна отново.

— Има само един инцидент, за който не съм ти споменавала. Трябваше да ти кажа, но по онова време...

— Просто ми го кажи сега — каза той тихо.

— Ами, помниш ли, че Хавиер Монтроуз ме заведе на обяд?

— Да. — Гласът му беше груб и студен.

— Той ми прати имейл на същия ден и аз го отворих, когато се прибрах от работа. В него ми разказваше за операцията, в която жената е починала, и беше направил няколко ужасни твърдения, че може да си направил нещо... умишлено.

Кълън скочи от леглото и започна да крачи наоколо.

— Той ти е написал нещо такова, а ти никога не си ми го казвала?

— Не исках да те разстройвам.

— Ами сега съм разстроен — рече той.

— Беше ми препратил имейл от завеждащия на операционното отделение на болницата и спомена нещо за разследване...

— Какво се казва в него? Трябва да видя проклетия имейл, Айви.

— Ами той е... в служебната ми поща е. Тъъ, всъщност го изтрих.

Кълън издаде звук в знак на безсилие, докато крачеше.

— Не разбирам защо си скрила това от мен.

— Не ми изглеждаше толкова важно, колкото факта, че ФБР се опита да ме разпитва — отвърна Айви. — И все пак ти ми разказа за операцията. Даде ми твоята гледна точка, Кълън. Нямах причина да повдигам въпроса.

— За какво друго сте си приказвали с Хавиер Монтроуз?

— Нищо. Това беше всичко.

— Не виждам как мога да ти повярвам сега — отвърна Кълън. Той спря да крачи и се обърна към леглото. — Точно когато започнах да ти се доверявам, Айви, ти отново ме разочарова.

Айви въздъхна.

— Сега ти казах всичко и вече няма тайни помежду ни. Не трябваше да ти го разказвам това. Трябваше да продължа да го държа в тайна и никога нямаше да разбереш.

— Наистина ли така смяташ?

— Да. И колкото по-ужасно ме караш да се чувствам сега, има голяма вероятност да запазя следващото нещо за себе си.

Кълън тръгна към леглото.

— Забравяш уговорката ни.

— Ние сме женени.

— Това по никакъв начин не променя уговорката ни — отвърна той. — Мислиш ли, че след като сме женени няма какво повече да

научиш от мен?

Айви поклати глава.

— Това е лудост. Това е първата ни брачна нощ. Не искам да се караме!

— Тогава ми се подчини.

Айви се вгледа в него за дълго време. Накрая въздъхна и сведе поглед.

— Съжалявам, сър.

— За какво?

— Че не ви казах за имейла, сър. Това няма да се случи отново.

— И знаеш, че трябва да те накажа за грешката и нахалство ти?

— Да, мистър Шарп.

Айви се почувства ядосана, раздразнена и объркана. Но отново една част от нея беше малко развълнувана, въпреки всичко. И това беше разочароващо. Тя не искаше да е развълнувана. Искаше да бъде просто ядосана.

— Легни по корем на леглото — отсече той.

Тя направи това, което ѝ беше казано, след което чу как Кълън разкопча куфара си и започна да рови. Малко след това той отиде до леглото и върза глезените ѝ с въже. То стигна и до рамката на леглото, като я остави с широко разтворени крака. Направи същото ѝ с всяка една от китките ѝ. Кълън беше бърз, прецизен сякаш е правил това много пъти в живота си. Ръцете и краката ѝ бяха вързани и изпънати, и Айви беше напълно безпомощна, когато той приключи с всичко това. За известно време не каза и думичка.

— Ще бъдеш наказана за липсата на честност и нежеланието ти да ми се подчиниш. Разбираш ли?

— Да, господин Шарп.

— А сега ще чакаш, точно както ме накара да чакам аз, преди да ми разкажеш тази малка история с имейла от Хавиер.

Айви чу стъпки по килима. Малко след това чу как вратата на хотелската стая се отвори и затвори. Тя се опита да извие глава, за да погледне, но беше почти невъзможно от позицията, в която беше завързана.

— Кълън? — извика Айви.

Нямаше отговор. Беше я оставил сама през нощта, вързана за леглото. Колко дълго време нямаше да се върне?

Той луд ли е? И всичко това, защото му казах за тъпия имейл? А същевременно той самия има купища тайни, които пази от мен. Баща му е някакъв политически луд човек, когото половината свят издирва и иска да хване. И съм убедена, че има още неща, за които не си е направил труда да ми каже.

Айви стисна зъби и се опита да не се разстройва прекалено много, но ѝ беше трудно. Това беше първата ѝ брачна нощ и тя се превърна от вълшебна в безумна само за кратко време.

Просто не беше честно! Кълън Шарп беше дребнав, нелеп и напълно непостоянен в настроенията си.

Не трябваше въобще да му разказвам за имейла от Хавиер. Защо оставих глупавото си чувство за вина да надвие? Всичко вървеше идеално, докато не си отворих устата.

Айви продължи да мисли за случилото се и ставаше все по-разочарована с времето, докато секундите минаваха. Не, по-скоро се влачеха.

Времето вървеше бавно, а на нея започна да ѝ става неудобно. Краката не я боляха наистина, но ограничаването на движенията ѝ я подлудяваше.

— Кълън! — изкрещя тя.

Къде, по дяволите, беше отишъл по това време на нощта? Но човек като него може да отиде навсякъде, където пожелае. Може би пиеше в бара на хотела.

По бельо!

Айви почти се засмя, но тишината я застигна и усмивката ѝ изчезна. Бореше се с възлите, след което издаде още един приглушен звук от безсилие.

Времето продължи да си тече. Айви нямаше реална представа колко време го нямаше Кълън и наистина започна да се отчайва, когато изведнъж вратата на хотелската стая се отвори и някой влезе вътре.

— Кълън?

Нямаше отговор.

Сърцето ѝ започна да бие бързо. Какво щеше да стане ако Лукас или още по-зле — онзи със слабото лице — беше дошъл да я нарани? Айви започна отново да се бори.

— Помощ! Моля ви, недейте...

— Тихо! — отвърна гласът на главния изпълнителен директор.

Айви беше бясна.

— Защо умишлено ме уплаши по този начин?! Знаеш, че ФБР е тук, а ти просто ме остави сама...

— Тихо или ще сложа ти сложа парцал в устата. Няма да ти хареса.

Гласът му беше безмилостен.

— Мразя те — каза Айви. — Мразя те!

— Продължи да говориш и ти обещавам, че наказанието ти ще се стане по-лошо.

Тя едва се въздържа да не каже още нещо, но стисна устни и замълча.

— Браво — каза той. — Значи можеш да слушаш от време на време.

Айви обърна глава и го видя да стои отстрани на леглото и държеше колана си. Щеше да го помоли да не го прави. Но секунди по-късно Кълън я шляпна с него.

Направи го пет пъти. Айви държеше очите и устата си затворени всеки път, когато усещаше ужилването, но не издържа на последното и издаде звук в знак, че я боли.

Когато приключи, Кълън развърза китките и глезените ѝ, Айви се отдръпна от него и се сви до таблата на леглото.

Кълън се взираше в нея.

— Смяташ ли, че щях да спра само защото сме женени?

Айви поклати глава.

— Мисля, че си жесток.

— Трябва да се научиш.

— А ти си просто един уплашен мъж, който трябва да доминира над момиче, защото животът му е излязъл извън контрол.

Последва тишина дълго време и тя знаеше, че думите ѝ са се врязали дълбоко в него.

— Така ли смяташ? — отвърна ѝ той, но гласът му не показваше с нищо какво мисли.

— Да — каза Айви, без да отстъпва.

Задните ѝ части бяха възпалени, горещи, както и глезените и китките.

— Това е жалко — каза Кълън, като се покатери на леглото, легна по гръб, затвори очи и не каза нищо повече.

Айви го наблюдаваше дълго време, мислейки си, че ще каже нещо повече. Но той така не го и стори. Тя лежеше будна, докато нощта си отиваше и сенките си играеха с това, което виждаше. Всичко стана странно, нереално и заплашително.

Кълън спеше. Искаше ѝ се и тя да може да заспи така лесно, но беше неспокойна и разстроена.

Така ли искам да живея?

Айви не беше сигурна дали беше направила най-голямата си грешка в живота или просто реагираше на наказанието.

Знаеше как стоят нещата с Кълън Шарп. Никога не беше крил това от теб. Така че не се правѝ на изненадана!

Може би, осъзна тя, имаше нещо общо с начина, по който се отнасяше към нея преди наказанието. Всичко беше почти нормално. А сега трябваше да не забравя и да се примири с факта, че животът с Кълън никога няма да е нормален.

Никога.

Кълън промърмори нещо.

— Какво? — попита тя.

Той отново измърмори нещо друго и думите му не бяха много ясни.

Айви се приближи към него.

— Кълън, не те чувам какво ми казваш.

— ... не бъди глупава — каза той.

— Глупава за какво? — попита тя.

— Кръвоносният съд не е блокиран — отвърна той.

Айви изведнъж осъзна, че той говори в съня си.

— Кълън?

— Казах ти. Казах ти нали? — звучеше паникьосано.

— Шттт... Всичко е наред — успокояваше го Айви, но не беше много сигурна какво прави.

— Опитай се да спреш кръвоизлива. Трябва да... трябва... — гласът му ставаше все по-отчаян и започваше да прави неконтролируеми движения. — Губим я. Господи, моля те недей...

— Кълън, сънуваш кошмар — каза Айви.

— О, не! — извика той, а изтерзаният му глас направо ѝ разкъса сърцето.

— Кълън...

— Не! Не! — крещеше той. — НЕ!

Айви разтърси рамото му.

— Сънуваш, Кълън. Събуди се!

Очите му се отвориха и той се втренчи в нея. Челото му беше обляно в пот. Дишането му започна да се нормализира.

— По дяволите! — каза той като изглеждаше малко объркан.

— Сънуваше кошмар.

Кълън кимна и изглеждаше, че изпита от облекчение от факта, че беше само сън.

— Само сън — отвърна той.

— Добре ли си?

Кимна отново, но не отговори.

Айви въздъхна.

— Искам да те докосна, но не съм много сигурна, че ме искаш точно сега.

Кълън се обърна с лице към нея.

— Легни долу, Айви.

— Какво...

— Просто легни. По гръб.

Айви направи какво ѝ се каза, но не беше много сигурна какво точно се случва. Лежеше по гръб и изведнъж Кълън я хвана за бедрата, издърпа я и се качи върху нея. Тялото му беше като скала, влажно от пот и гледаше напрегнато.

Кълън разтвори краката ѝ, след което махна боксерките си, разкривайки мъжествеността си, която беше в пълна готовност.

— Имам нужда от теб — каза ѝ той.

— Аз също имам нужда от теб.

Плъзна бедра по нейните и Айви осъзна, че вече беше готов да я изчука, когато усети члена му да се опитва да влезе в нея. Тя веднага се овлажни и се успокои, че най-накрая ще правят секс.

А това беше именно онова, което бе чакала, осъзна тя. Тялото на Кълън Шарп, докосването му, вниманието му. Когато тялото му се докосваше до нейното и по този начин се свързваха, имаше някаква завършеност, от която Айви се нуждаеше толкова много, колкото от въздуха, който диша.

Той се плъзгаше навътре в нея и се стремеше да навлиза все по-надълбоко. Айви извика и сложи ръцете си на гърба му. Кълън сграбчи

ръцете ѝ и ги прикова към матрака, докато я чукаше здраво и бавно. Всеки един тласък ѝ даваше ново удоволствие, а това, че я държеше прикована, само засилваше усещането.

Усещаше го толкова добре. Членът му проникваше в нея перфектно и съвсем скоро щеше да свърши.

Кълън я погледна и заключи очи с нейните, докато притискаше снопчето нерви. Айви беше на финала — тялото ѝ се стегна, разтвори краката по-широко, за да го поеме целия.

— О, боже! — проплака тя. — Свършвам!

Пот започна да се стича по нея. Движенията му се ускориха, движеше таза си, бедрата удряха нейните, а хлъзгавият му член влизаше в котето ѝ, което беше обръснато и абсолютно гладко. Всеки път, когато стволът му излизаше и влизаше, Айви проплакваше отново.

— Ще свърша върху котето ти!

— О, боже, да! — каза тя и се опита да погледне надолу, за да може да види всичко.

Кълън го извади и от него излязоха големи количества сперма, която покри венериния ѝ хълм. Беше гореща, мокра и лепкава. Той прокара главичката на члена си по гънките ѝ, разтваряйки ги и стимулирайки клитора ѝ, докато последните количества сперма се изливаха върху голата ѝ плът.

И двамата дишаха тежко и изпитаха облекчение. Кълън се отдръпна от нея и легна по гръб на леглото, докато все още дишаше тежко. Айви също лежеше, останала без дъх. Тялото ѝ трепереше, а сърцето ѝ препускаше бясно. Беше я чукал здраво и я накара да свърши. Но не знаеше какво го беше довело до този момент. Дали беше кошмарът, който сънува? Или просто физическа нужда? Дали все още ѝ беше ядосан?

Айви не знаеше. Вече не знаеше нищо.

* * *

На следващата сутрин всичко изглеждаше нормално. „Изглеждаше“ беше точната дума, защото Айви продължаваше да усеща, че има нещо странно помежду им. Но не ѝ се искаше да каже нещо и да спорят, тъй като Кълън беше в добро настроение.

Той си взе душ, а като излезе си подсвиркуваше, обличайки костюма си. Докато Айви минаваше покрай него, за да отиде в банята, Кълън я шляпна по дупето. Беше леко, игриво пошляпване, макар че усещаше задните си части чувствителни от това, което той им причини неотдавна.

Когато Айви излезе от банята, рум сервизът беше дошъл и Кълън подреждаше чиниите с яйца, кифлички, бекон, наденичка, чаши с кафе и портокалов сок.

— Изглежда прекрасно — каза Айви, докато вървеше към главната част на стаята облечена в лека лятна рокля.

— Пир както за очите, така и за стомаха — отвърна ѝ той.

Тя се усмихна и седна на масата като приготви кафето си със сметана и захар. Кълън започна да яде от омлета си, докато четеше сутрешната преса.

Айви доволно въздъхна, докато гледеше събуждащия се град. Започваше да опознава рутината на ежедневието на Кълън. Като например това, че му харесваше да чете сутрешния вестник в пълна тишина. И тя нямаше нищо против това. Всъщност ѝ харесваше да се чувства нормално.

И все пак не можеше да се отърси от усещането, че имат неуредени въпроси от предишния ден. Опита се да изтика всичко това от мислите си и просто да се наслаждава на закуската, гледката и спокойната тишина.

В края на закуската се чу почукване на вратата.

— Дали рум сервизът идва да прибере чиниите? — попита Айви. Кълън се изправи и хвърли салфетката си на масата.

— Предполагам, че е адвокатът ми.

— Адвокат? — попита тя и също се изправи.

Кълън отиде, за да отвори вратата.

— Помолих го да долети до тук, за да можем да се погрижим за легализацията на брака ни.

— Ние вече сме женени. Това не е ли легализиране на брака ни?

Той не отговори. Чу го да отваря вратата и да поздравява топло адвоката. Двамата влязоха в основната част на стаята.

— Айви, това е моят главен юрисконсулт Лорънс Мейлър.

— Можете да ме наричате Лари.

Беше по-нисък от Айви, с къдрава червена коса и рядка брада. Носеше тънки, кръгли очила и куфарче, което постави на масата за кафе, отвори го и започна да вади от там договори.

— Какво правите? — попита го тя, чувствайки се леко уплашена.

Кълън погледна часовника си, вдигна чашата си с кафе и отпи.

— Това е договор, който ще подпишем, за това как ще си разделим активите и имуществото в случай на развод.

— Имаш предвид предбрачен договор?

Адвокатът — Лари — вдигна глава и оправи очилата си.

— Технически погледнато е следбрачен договор, считайки това, че Вие и мистър Шарп вече сте женени.

Айви стисна устни.

— О!

Кълън се обърна към нея.

— Не е толкова важно нещо. Нормално е.

Адвокатът кимна.

— За Ваша собствена защита е — каза той, докато прелистваше документите. — И този конкретен договор е доста по-щедър за вас — продължи той. — Всъщност е много по-щедър от този, който направихме предишния път.

Айви се шокира така все едно адвокатът току-що беше извадил пистолет и я застреля в стомаха.

— Този, който направихте *предишния път*? — попита тя като погледна към Кълън. Главният изпълнителен директор очевидно беше раздразнен.

— Лари! — каза той и поклати ядосано заради този гаф.

Адвокатът се усмихна плахо и оправи отново очилата си.

— Сбърках. Това, което исках да кажа...

Но Айви го игнорира като гледаше към Кълън напрегнато.

— Защо ти е трябвал един такъв договор преди този?

Лицето на Кълън беше мрачно.

— Сега просто се успокой.

— Аз съм напълно спокойна — отвърна тя. — В крайна сметка и двамата сме напълно откровени един с друг. За какво изобщо трябва да съм притеснена?

Адвокатът спря да говори. Айви очакваше от Кълън обяснение.

Кълън отвори уста и я затвори. За първи път изглеждаше, че Кълън Шарп беше загубил и ума и думата.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.